

[Lütken.]

indgreb, staten kommer med, og som netop er resultat af for dårlig planlægning. Kommunalbestyrelserne beklager sig over, at det område, de har fået overdraget i deres forvaltning, er så statsstyret, at der ikke rigtig er noget politisk indhold i det kommunalpolitiske arbejde. Jeg tror, at en enhedsskat ville afhjælpe mange af den slags klager.

Jeg er klar over, at enhedsskatten ikke er en øjeblikkelig løsning, men det er ikke for tidligt at få kulegravet problematikken omkring skattesystemer og styring af økonomien, herunder budgetlægning, og for øvrigt også de nærdemokratiske problemer, og her kan jeg ikke se andet, end at problemet om enhedsskatten er meget centralt. Såfremt regeringen ikke skulle have enhedsskatten i tankerne, vil SF sørge for, at folkettingen kommer til at beskæftige sig med den ved selv at fremsætte et forslag herom.

Vor økonomiske styring lider stærkt under den ofte u hensigtsmæssige opdeling mellem stat, amter og kommuner. Et eksempel herpå er sundhedsvæsenet. Det dyreste, vi efterhånden har i vort samfund, er jo en hospitalsseng med tilbehør af læger, bygninger, sygeplejersker, apparatur osv. osv. Den dyreste løsning er derfor at lægge folk i hospitalssenge. Alligevel ligger der mange ældre mennesker på hospitalerne, som ikke selv ønsker det, og som ikke har det nødvendig, men det er simpelt hen, fordi man ikke har andre steder at anbringe dem. Vi mangler i for høj grad planlægning på dette område. Vi mangler boliger, der er indrettet til ældre mennesker, og vi mangler den fornødne pleje, som er påkrævet, for at de ældre kan blive i deres egne lejligheder. Det burde være et krav til alt etagebyggeri i dette land, at der f. eks. i stueetagerne indrettedes mindre lejligheder for ældre mennesker, såkaldt beskyttede lejligheder. Udbygningen af plejen for ældre mennesker er for dårlig, og det er dyrt. Det ville for hele samfundet være langt billigere, hvis de kunne være blevet i hjemmet, således at vi ikke havde haft brug for så mange plejehjemspladser,

som er dyre, og de langt dyrere hospitalspladser.

Et andet spørgsmål, som det også har vor store interesse at få løst, er spørgsmålet om de ministerielle forskrifter, der fastlægger normer og standarder for kommunale organer, og hvorom det i redegørelsen i kapitel II hedder:

„For at medvirke til en bedre styring af de offentlige serviceydelsers standard overvejes for tiden efter ønske fra de kommunale organisationer en forenkling af de statsligt fastsatte standard- og normkrav, ...“

Og når man nu ved, at der virkelig findes departementer, som udsender cirkulærer om, hvilke typer af kuglepennepatroner der kan godkendes inden for statsadministrationen, er man klar over, at man kan nå meget langt ned i detaljen, når man skal fastsætte standarder og normer både for kommuner og andre offentlige virksomheder.

Bevægeligheden på det offentlige arbejdsmarked er også et kapitel for sig i denne problematik. Der er jo en sørgelig erfaring, der viser, at hvis vi henlægger f. eks. opgaver fra stat og kommuner til amterne, sker der aldeles omgående en stor udbygning af personalet i amterne, men ikke nogen og i hvert fald slet ikke en tilsvarende nedgang inden for staten og kommunerne. Det er som om bevægeligheden på det offentlige arbejdsmarked er meget træg, og som om viljen og evnen til at flytte folk fra steder, der har for meget personale, og som er i nedgang, til steder, der har brug for et væsentligt øget personale, er meget begrænset. Det er, som om denne bevægelse er næsten umulig at få igennem på det offentlige arbejdsmarked. Jeg kan godt se, at problemet ikke kan løses på kortere sigt, fordi dets løsning bl. a. kræver nye aftaler med de forhandlingsberettigede organisationer, men det er da et spørgsmål, om ikke det ville betale sig meget hurtigt — det tror jeg i og for sig, at man er enig med mig i — at have sin opmærksomhed stærkt henvendt på disse forhold.